

МИЛДРЕД КЛИНГЕРМЕН ПОБЕДОНОСНАТА РЕЦЕПТА

Превод от руски: Райна Атанасова, 19

chitanka.info

АНГЛИЙСКА ДЕТСКА ПЕСНИЧКА

А от какво са направени
момчетата?

А от какво са направени
момчетата?

Вземи охлюви, карамфили
и опащчици от кутрета —
и ето ти момчета.

А от какво са направени
момчетата?

А от какво са направени
момчетата?

Вземи пипер и захар
и различен сироп —
и ето ти момчета.

Една сутрин, като слезе долу, мис Мези видя, че автоматичната кошничка за хартия злонамерено поглъща вчерашната поща, която тя съвсем не се канеше да хвърля. Часовникът-календар съобщи времето с някакъв необикновено писклив глас; така нахално домашните автомати се отнасяха само с нея.

„Трябва да бъде *твърда*“ — по мисли си мис Мези. Но устните ѝ затрептяха, както ставаше винаги, когато тя се страхуваше. А тя се страхуваше твърде често. Глупаво е да бъдеш страхливка в нашето време — нали е вече културната и мирна 2002 година. Братът на мис Мези не се уморяваше да ѝ повтаря това, но колкото повече викаше и тропаше с крака, толкова по-силно я обхващаше страх.

Мис Мези изключи автоматичната кошничка и постоя мълчаливо, загледана в самодоволния циферблат на часовника; тя мислеше за нахалниците и тираните изобщо и за домашните автомати специално. Страхуваше се от тях и ги ненавиждаше всички до един.

Къщата беше пълна с тях. От сутрин до вечер само това правеше — да натиска боязливо копчета, да премества лостове и да разчита пъстрите парцаливи ленти: машините ги изплезват като дълги езици, искат нещо, оплакват се от нещо. А напоследък, изглежда, бяха почувствували, че тя се бои от тях, и нахално плюват и съскат срещу нея, не скриват презрението си към нейната слабост. Брат ѝ Джон, разбира се, има най-добри намерения, но той е просто обзет от страст към всякакви механизми.

— Не бъди така нерешителна, Клер! — крещи Джон, когато тя жаловито го уверява, че би предпочела да върши цялата къщна работа с ръце. — Напред! Ето нашия девиз! Кой в наше време живее без домашни автомати? По-смело! Повече пламък, повече жар! Докажи, че в тебе има щипка лют пипер!

След такива разговори той се отправя в града и купува някоя нова машина, още по-сложна и по-страшна, за да ободри сестра си, да притури в характера ѝ пипер, както той се изразява.

Сега брат ѝ разтвори вратата и високо поиска закуска. Часовникът с изпълнен от достойнство баритон съобщи точното време.

— Пак закъсняваш с яденето, Клер — промърмори Джон Мези. — Мигар не може по-живо да шетаеш? Ти твърде много стърчиш в кухнята, там също трябва да се осъвремени всичко. Аз вече имам едно-друго на ум — прибави той, като старателно избягваше уплашения поглед на сестра си.

Досега Джон никога не беше се намесвал в кухненските работи. Мис Мези е голяма майсторка в готвенето, а Джон винаги обичаше да си хапне хубаво. Тя пък просто не можеше да живее без готвене. В това занятие тя влагаше цялата си изобретателност.

Джон не обърна внимание на плахите ѝ протести и накрая призна, че новият автомат е вече поръчан, заплатен и могат всяка минута да го донесат.

— „Великият автоматичен готвач“ може да приготвя всичко на света — казваше Джон с пълна уста. — Хайде, Клер, стига си мрънкала. Ще свикнеш. Тази машина се управлява съвсем просто. Тя и сама знае да мисли. Ще видиш.

Като се нахрани, той отиде с хеликоптер в града (сестра му подозираше, че той там безсъвестно тиранизира подчинените си), а мис Мези седна в гостната и се приготви да понесе удара на съдбата.

Отначало тя изхлипа, после почна да размишлява и най-сетне не без учудване почувствува, че в нея се надига дух на противоречие.

— Този път Джон е отишъл твърде далече — шепнесе тя. — Аз ще се боря. Още не знам как. Но все едно, каквото и чудовище да е купил, ще се боря до край.

С известно закъснение тя откри, че понякога мъжеството се ражда от страхливостта, над която твърде дълго са се гаврили. Науката, мислеше тя, просто не се съобразява с хора като нея. Кой знае, може би науката ще стигне до там, че ще почнат да фабрикуват автоматични сестри. Това ще бъде по вкуса на Джон. Мис Мези стисна упорито зъби.

И в тоя миг от кухнята достигна гръмък равномерен тропот. Ръцете на Мези затрепериха от уплаха. Ами ако някой от автоматите на Джон е побеснял? Сърцето ѝ заби яростно, тя вече разтвори вратата към градината.

— Ех, не — почервения мис Мези и вдигна нагоре брадичка, — сигурно донасят машината, която е поръчал Джон. — И решително се насочи към кухнята. — Помни, Клер — рече си тя — повече смелост, жар и лют пипер.

В кухнята двама младежи ѝ се заусмихваха насреща весело, а тя вторачи очи в металната грамада, която закриваше трите стени от пода чак до тавана. „Великият автоматичен готвач“ приличаше на необятна картотека, безброй стоманени чекмеджета се трупаха едно над друго. Мис Мези видя през прозореца натрупана надве-натри до един дълъг фургон цялата ѝ предишна кухненска покъщнина.

— Надявам се, да не сме ви изплашили, мис Мези — рече един от младежите. — Мистер Мези каза да влезем направо и да направим всичко.

Тя стоеше и гледаше със застинал поглед; младежът се повъртя, погледна тавана.

— Та това е забележителна машинка. От онези, които мислят самостоятелно, тях не ги дават май твърде много на гражданското население (той бегло погледна в книжката, която държеше в ръцете си). Ето какво е казано тук: *„Блокът на творческото мислене естествено е ограничен. Производителят гарантира първокласната и даже свръхсложна работа на «великия автоматичен готвач».* Стопанката обаче трябва да се въздържа от неизпълними поръчки.

Психологията на машината не е още достатъчно изучена. Производителят не може да носи отговорност за последиците, ако поради непредпазливо боравене автоматичният готвач загуби увереност в себе си“. Изобщо инструкцията ще остане при вас. Ние ще довършим монтажа, а вие през това време четете, но по-внимателно. Ние бързо ще се оправим.

Той полекичка избута мис Мези от кухнята и затвори вратата. Зад вратата отново гръмко и размерено затракаха, но мис Мези вече не чуваше нищо. Тя загрижено прехвърляше през паметта си всичко, което беше казал този човек. Сега тя име вече оръжие.

Когато техниците си отидоха, мис Мези се спря пред автоматичния готвач, готова да си премери силите с врага. В едната си ръка стискаше някои от най-сложните си рецепти. В другата ръка мис Мези държеше упътването и набързо го препрочете.

„Говорете ясно право в микрофона на табло «Г-7»“ — заповядваше книжката. Мис Мези намери табло „Г-7“ и за миг се уплаши като начеваща артистка преди излизане на сцената. Напечатаното упътване затрепери в ръцете ѝ, но тя упорито стисна зъби. *„Ако автоматичният готвач не разполага с някоя съставна част, посочена във вашата рецепта — четеше тя, — той винаги ще съумее да намери най-добрия заместител.“*

Мис Мези реши да води честна игра. Тя тури в устата на автоматичния готвач всевъзможни неща от своите припаси. И после цял час чете по микрофона рецептите си — нека тази грамада се опита да си премери силите с нея, истинската художница на кулинарното изкуство.

Точно след тридесет и седем минути автоматичният готвач поднесе такова множество отлични блюда, че мис Мези трябваше или да ги изнесе от кухнята, или да се махне сама. Тук имаше достатъчно за един тържествен обед, кухнята беше тясна за такова изобилие. И каквото и да вземеше, всичко беше приготвено безукорно. Нещо повече: „Великият автоматичен готвач“ поднасяше гозбите вече сложени в чинии, с гарнитура, просто да ти е драго да гледаш. Мис Мези повика един хеликоптер, прати цялата тази храна в детската болница, уморено въздъхна и почна всичко отначало.

Тя стоеше пред машината, следеше мъничките червени лампички, които горяха по таблата, вслушана в механичното

кудкудякане и мъркане, и ѝ се струваше, че всяко червено око я гледа с подигравка.

— Почакай! — рече тя на червеноокото табло. — Аз току-така няма да ти се дам. — И високо заповяда: — „Вземи прасенце на възраст от 3 до 6 седмици...“

Мис Мези съвсем не се канеше да пъхне в устата на „великия автоматичен готвач“ нещастното прасенце. Предполага се, че тази чудесна машина ще намери заместител на всичко в света — нека се помъчи над немислимата задача да измайстори един мъничък грухчо. Този път „великият“ помърмори малко (мис Мези през това време си тананикаше под носа нещо веселичко) и след два часа поднесе пред нея напълно убедително подобие на печено прасенце, и то с ябълка между зъбите. Сега вече автоматичният готвач замърка нещо веселичко, а мис Мези горчиво заплака...

Беше вече късно, току-виж върнал се Джон. Отчаяна мис Мези приседна на пода посред кухнята; ограждаха я мариновани стриди, топчета от яребица, пълнена пуйка и изпечена в тесто катеричка. Всичко, разбира се, не е истинско, но вкусът му е възхитителен. Стори ѝ се, че чува гласът на Джон: „Ти сигурно ревнуваш, а, Клер? Хайде, хайде, остави. Повече пиперец, сестричке! Нещастieto е, че в характера ти има излишно много захар, а лют пипер мъничко“.

И изведнъж една мисъл я осени. Обхваната от трепет, отново се приближи до табло „Г-7“.

— Вземи охлюви, карамфили и опашчици от кутрета — и ето ти **МОМЧЕТА!** — победоносно извика тя.

Лампичките върху таблата на „великия автоматичен готвач“ запламтяха със страшно червен пламък. Мекото свирене премина в отчаян вой на сирена. Мис Мези се впусна да търси убежище в градината. Подир нея се носеше ужасно тракане и скърцане и грохот заглуши всичко. Един взрив я събори на земята, тя падна на колене — и тогава всичко стихна.

И в настъпилата тишина мис Мези каза надменно на празната градина:

— Надявам се, че Джон ще остане доволен. Той искаше лют пипер и от сега нататък ще има предостатъчно.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 34/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.